

Medvěd Medojed

V jednom lese žil mlsný medvěd
a protože miloval včelí med,
byl znám pod jménem Medojed.
Jednou v noci měl zvláštní sen
o tom, že už je ráno, bílý den.
Chystá se snídat a má hlad,
plást včelího medu by moc rád.
Snědl by i dva, tři, nebo víc,
však jeden by byl lepší než nic.

Plást medu už neměl ani jediný,
k snědku našel jen tři maliny.
Za chvíli měl však ještě větší hlad,
už nemá co jíst, co bude dělat?
V břiše mu kručí jako o závod,
na krizové situace nemá návod.

Krátkou chvíli ho slyšíme bručet,
než slyší divoké včely bzučet.
Hlavou mu probleskne skvělý nápad!
Poběží za včelami k jejich úlu a snad
když poprosí, plást medu mu dají.
Ale co když mu včely žádný nedají
a do čenichu jej žihadly zbodají?
Tak raději počká až půjdou spát!
A pak? Půjde si ukrást sladký plást!

Medvěd bez meškání vyrazil v před!
Dokázal myslet jen na ten med.
Když vybíhal za divokých včel rojem,
ještě netušil, jakým si projde bojem.
Utíká a klopýtá, cestou necestou,
přitom se diví, jak rychlé včely jsou.
Náhle se zastaví, stojí před ním houští.
Do jakého dobrodružství se to pouští?

Včelí roj však na medvěda nečeká,
ten prolézá houští a běží dle potoka.
Pak změna směru letu následuje
a hladový bručoun potok přeskakuje.
Když se vyřítí z tmavého lesa ven
jasem slunečního svitu byl zastaven.
Stojí a vidí, jak pase trávu jelen.

Včely už nevidí, snad to není past?
Neblahé tušení nemůže setřást.
Skrýly se před ním v koruně stromu,
bez trestu nepůjde Medojed domů.
Štíp! Au! Pomoc! Jemine!

Včelí nadílka dnes médu nemine.
Najednou se medvěd k lesu otočí,
odkud na něj včely útočí!
Stovky žihadel, a není kam utéci!
Marně by se dovolával pomoci!
Prudce se ohnal, aby nálet odrazil,
uklouzl a jako podřatý se svalil.

V tom medvědův divoký sen skončil
a vylekaný Medojed se probudil.
Skrze svůj sen byl plný strachu
a zpocený vyskočil z pelechu.
Tu pojednou slyší svědomí hlas!
Kolikrát jsi už byl medvěde krást?
Už žádný medový plást!
Protáhne se, vyleze z brlohu ven
a děkuje, že byl to jenom sen.
Když dostal hlad náš milý medvěd
nevadilo mu vůbec, že nemá med.
A nakonec, když slyšel včelí bzučení,
měl hlavu čistou a žádné nutkání.
Tu vzpomněl si, že vzadu na stráni
rostou ostružiny. Dá si je k snídani!

Richard Chmelař ¹⁾

¹⁾ originál